

Coord: VALENTINA DOBRE, DAN DOBRE

**REVISTA CONCURSULUI INFOCOMP
– FAZA LOCALA –
CLUBUL COPIILOR ROSIORI DE VEDE**

NR. 1/2016

INFOCOMP

ISSN 2537 - 3684

**EDITURA SFÂNTUL IERARH
NICOLAE**

2016

CUPRINS

GELOZIA REGELUI	4
SÎRBU ANDREI CRISTIAN	4
THE SQUIKERWONKERS	6
ENACHE MĂDĂLINA	6
NATURA	9
PETCUȚĂ IVONA SORINA	9
PRIMAVARA	11
VULPE MADALINA	11
DROGURILE UCID VISE	13
DOGEANU CATALIN.....	13
TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL TERREI...	15
TRĂSNEA MARIA MAGDALENA	15
MICUȚA BALERINĂ	17
POPESCU ALEXANDRA.....	17
VIAȚA	19
DINU ARMINA LEONTINA	19
PRIMĂVARA	21
PIETROSU MARINELA IONELA	21
AMINTIREA UNEI ZILE DE VARĂ	24
POPESCU ADA.....	24
MIRACOLUL NOPTII	25
UNGUREANU ALEXANDRA	25
SEARA DE CRACIUN	27
COVEI TEODOR	27
PRIMĂVARA	29
DRAGOMIR ALEXANDRA.....	29
IUBIREA	32
NISTOR VASILE LIVIU.....	32
O DIMINEAȚĂ MARINĂ	34
ZARZĂRĂ ANDREEA ROXANA	34
CĂLĂTORIE PRIN LUMEA STELELOR	37
GRECU POLIANA.....	37
LE PARADIS FRANÇAIS	39
ARSENIE GEORGIANA	39
EUROPEAN TEENAGER - KNOWLEDGE AND ASPIRATION	41

TUCMEANU ANDREI	41
VIAȚA LA FERMĂ	43
TUTUNARU BIANCA.....	43
UN STROP DE BUNĂTATE	44
GHERGHIȚĂ DIANA ALEXANDRA	44
LA FOTBAL	46
STANCU ANGHEL.....	46
VIAȚA FLORILOR DIN GRĂDINĂ	48
PRISACARIU EMANUEL.....	48

GELOZIA REGELUI

SÎRBU ANDREI CRISTIAN
cls. a XII-a

Lic. Tehologic Nr.1 Alexandria
prof. coord. TĂNASE CONSTANȚA

Într-un regat îndepărtat trăia un rege. Regele avea un băiat pe care îl iubea foarte mult.

Fiul regelui primise în dar un cățeluș, de la o rudă dintr-un tărâm îndepărtat, la care ținea foarte mult. Era așa de atașat de acesta încât cei doi mâncau, dormeau, se jucau și chiar făceau baie împreună. Erau de nedespărțit.

Regele era însă, foarte gelos pe acest animăluț deoarece băiatul îl îndrăgea nespun de mult și nu-și mai petrecea timpul cu tatăl său, ca până acum, așa că regele a decis să scoată din viața fiului său această necuvântătoare, care-i luase locul în sufletul lui, punându-i otravă în mâncare, gândindu-se el că așa băiatul îl va iubi din nou pe el mai mult.

Într-o zi băiatul și-a găsit cățelușul mort. O mare tristețe s-a abătut asupra acestuia, nu mai mânca, nu mai zâmbea, nu se mai juca și nu mai vorbea cu nimeni. Își petrecea ziua întreagă izolat, plângându-și prietenul său drag, cățelușul. A trecut destul de mult timp de la întâmplarea tragică pe care a trăit-o băiatul fără ca acesta să-și schimbe în vreun fel comportamentul.

Văzând că a greșit, regele nu a mai suportat să-și vadă băiatul mult iubit trăind o așa suferință, a hotărât să trimită 100 de vapoare în 100 de direcții, în căutarea unui alt cățeluș, spunând:

- Vreau ca acel cățel să fie de 100 de ori mai frumos și mai bun decât primul, dacă nu se poate, măcar unul asemănător cu acela care îi umpluse zilele cu afecțiune, bucurie și devotament fiului meu.

Au trecut zilele și nopți grele de așteptare și într-o bună zi, din cele 100 de echipaje trimise în căutarea unui alt cățel, doar unul s-a întors la castel. Acesta a adus cel mai frumos și special cățel având în vedere că parcă era o copie fidelă a celui pe care-l avusese fiul regelui.

Regele se îndreptă cu mare speranță spre dormitorul băiatului și odată ajuns în camera acestuia, a zis cu blândețe:

- Nu mai plânge, băiatul meu, am o surpriză pentru tine!

Băiatul își ștergea lacrimile privind-și tatăl. Regele deschise cu grijă și emoție cutia ferecată cu lacăt de aur și o făptură drăgălașă se cuibări veselă în brațele copilului înseninându-i chipul brăzdat de multă suferință și lungă așteptare. Acest dar nu e altceva decât un cățel asemănător celui pierdut. Tatăl, stăpânindu-și cu greu sentimental de vinovăție i-a zis:

- De acum încolo, sper să redevii vesel și plin de viață alături de noul tău prieten, fiule!

Chipul băiatului s-a înseninat și un zâmbet mare i-a luminat fața.

Regele privea chipul vesel al băiatului jurând în sinea lui că nu va mai face o asemenea greșeală niciodată.

Sirbu Andrei Cristian, cls XII A

THE SQUIKERWONKERS

ENACHE MĂDĂLINA

clasa a IX-a

Colegiul Național "Anastasescu", Roșiorii de Vede

Prof. coord. PÎRVAN ADRIANA

Picăturile de ploaie se scurgeau spre marginea umbrelei uzate. Spițele de fier ușor ruginite cedau repede în fața vântului ce sufla pe străzi de câteva zile. Nici nu știa de ce mai ține umbrela deschisă.

"La următoarea rafală o să se rupă.", gândi ea.

Și-a închis umbrela, și-a pus gluga și a lasat ca picăturile de ploaie ce dansau cu vântul pe ritmul muzicii din căști săi acapareze atenția.

Drumul până acasă s-a dovedit, de data aceasta, mai anevoios. S-a hotărât să-și cumpere mâine următorul volum din "Ceață mortală", în speranța că se va scuti de câteva minute petrecute în frig.

18:42, iar ea a pășit în casa luminoasă.

"Esther, bine ai venit!" O femeie de statură medie, frumoasă și grațioasă a întâmpinat-o cu un zâmbet. Nu a moștenit nimic de la mama sa. Părul roșcat și ochii albaștri au fost trăsăturile tatălui său, însă după accident, ea a refuzat să se mai uite pe fotografiile care îi aminteau de tatăl său și chiar să se mai privească în oglindă, decât dacă ar fi fost necesar.

"În seara asta vine în vizită familia Hiddlstone.", a menționat mama sa, însă Esther s-a mulțumit doar să dea din cap și a urmat drumul spre camera ei.

Știa că vizita însemna pentru ea o seară întreagă cufundată în cărți. Data trecută când a stat cu ei la masă, a sfârșit udată din cap până în picioare cu suc de struguri. "Încântători copii!" a strâmbat din nas când și-a adus aminte de întâmplare.

Gemenii Hiddlstone erau întruchiparea obrăzniciei!

Imediat cum a ajuns în cameră, a încuiat-o - în caz că le venea vreo idee poznașilor - și s-a schimbat în haine comode. A trecut fugitiv prin fața oglinzii, uitându-se la reflexie doar cu coada ochiului, însă n-a putut să nu remarce faptul că a devenit mai palidă, iar cearcănele vineții și pomeții supti ieșeau în evidență, lăsând pistruii pe locul al doilea.

19:30.

Ploaia își continua ritualul, iar de la parter se auzeau chirăiturile gemenilor, scuzele fără li mite ale doamnei Hiddlstone și vocea mamei lui Esther spunând întruna că sunt doar niște copii.

S-a trântit în pat și și-a îndoit perna peste cap. Stând cu fața spre bibliotecă, a ales o carte de pe ultimul raft. "The Squikerwonkers" a fost prima ei carte de citit primită cadou de la tatăl ei, când avea doar 7 ani.

S-a făcut comodă în pat. Ținând cartea în poală, a început, mai întâi, să răsfoiască paginile. Imaginile pline de culoare și literele scrise cursiv au inspirat-o, când era mică, să creeze și să-și clădească propria lume. Dobby Squikerwonker a fost eroul ei și personajul principal în jurul căruia s-a clădit micul univers imaginar al său.

Fără să realizeze, a ajuns la ultima pagină, care părea mai groasă decât celelalte. A trecut mult timp de când nu a mai răsfoit cartea, însă nu și-a amintit ca ultima pagină să pară diferită. S-a uitat cu atenție la margini, iar o porțiune de lângă cotorul cărții era dezlipită și foaia s-a desfăcut în două. "Sunt două pagini lipite." A găsit repede o foarfecă de care s-a ajutat să desfacă cele două pagini.

Nu erau la fel de colorate ca celelalte. Pe una dintre ele era desenată o oglindă cu margini din lemn sculptat. Modelul îi părea cunoscut. Pe cealaltă erau scrise câteva cuvinte. "Dacă nu știi încotro te duci, orice drum te va duce acolo."

Imediat ce Esther a rostit cuvintele cu voce tare, oglinda de pe pagina alăturată a început să strălucească. Particule de lumină s-au ridicat de pe paginile cărții și au început să plutească prin cameră, învârtindu-se din ce în ce mai repede în jurul lui Esther. Curentul de aer format a ridicat-o încet din pat, rotind-o ușor. Deasupra sa, particulele strălucitoare de lumină au creat un portal ce a absorbit-o pe Esther.

Rămasă fără cuvinte, era ademenită de pereții tunelului format din praf de stele. Călătoria cu o viteză uimitoare, ce nu a lăsat-o să se întrebe ce se va întâmpla sau unde este dusă. Se apropia de capătul tunelului, iar curentul ce o purta nu s-a diminuat, iar Esther a fost împinsă printr-un zid făcut din apă.

Speriată, și-a pus mâinile drept scut în dreptul feței chiar înainte de trecerea prin zid, aterizând pe ceva moale, dincolo de peretele de apă. O lumină orbitoare a făcut-o să-și pună mâna streășină la ochi, până ce se va acomoda.

Ușor amețită de călătoria neașteptată, s-a ridicat, iar în fața sa stătea o creatură micuță, cocoșată, cu ochi bulbucăți și urechi ascuțite, dar cu un zâmbet ce a făcut-o pe Esther să alerge și să îmbrățișeze micuța arătare.

Dobby Squikerwonker nu s-a schimbat deloc. Același joben din catifea neagră, același sacou vișiniu și cu buzunare colorate, aceleași șosete dungate, aceeași privire prietenoasă îl defineau. S-au luat de mână, iar Esther a privit ținutul ce i se întindea în față. Bucăți enorme semicirculare de pământ pluteau în aer, iar cascadele se revărsau de pe plăci într-un lac azuriu.

Munții ascuțiți și brăzdați de ani, ascundeau locuințele piticilor Squikerwonker.

Din depărtare s-a auzit un corn, iar de după micile uși rotunde au apărut Squikerwonkerii, veseli și colorați, așa cum i-a lăsat Esther înainte să plece.

Acum și-a amintit. După ce tatăl ei a părăsit-o, Esther i-a părăsit și ea pe Squikerwonkeri, iar cartea a pus-o în bibliotecă și de atunci nu a mai deschis-o.

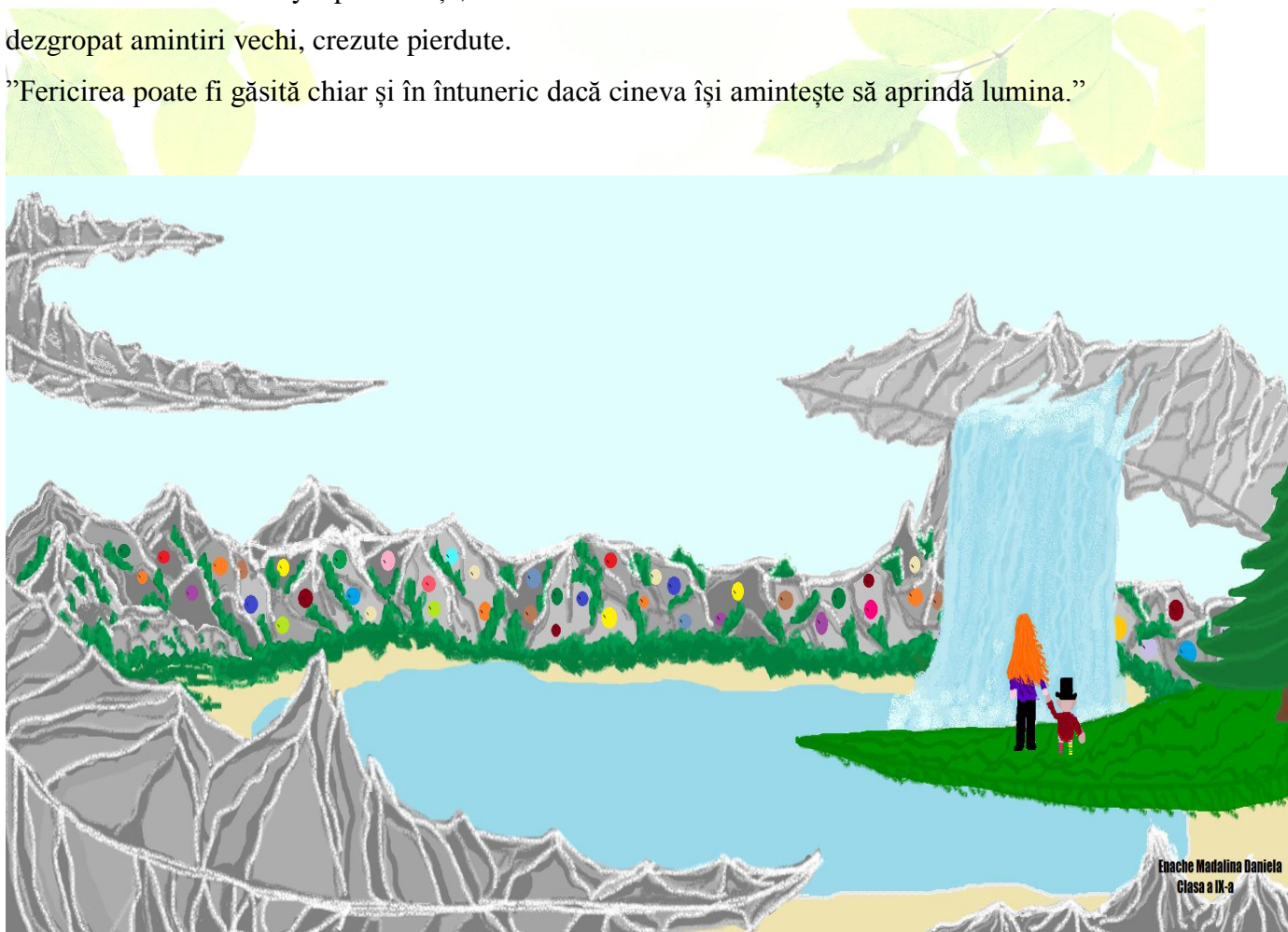
”A trecut mult timp de când nu ne-ai mai vizitat. Ne-ai lipsit, Esther.”

Vocea lui Dobby a sunat melodios în urechile fetei.

Un val de fericire a cuprins-o în timp ce micile creaturi au început sădanseze în jurul său, tipând și veselindu-se.

Flautul lui Dobby a prins viață, iar în ochii lui Esther s-au dezgropat amintiri vechi, crezute pierdute.

”Fericirea poate fi găsită chiar și în întuneric dacă cineva își amintește să aprindă lumina.”

NATURA

PETCUȚĂ IVONA SORINA

clasa a IX-a

Colegiul Național ”Anastasescu” Roșiorii de Vede

Prof. coord. PÎRVAN ADRIANA

Priveam cerul frumos luminat de strălucirea Soarelui.

Mă plimbam cu mâinile în buzunar și cu căștile în urechi, încercam să-mi golesc mintea, iar norii pufoși se strâneau parcă deasupra mea. M-am oprit pe o bancă și priveam formele hazlii, dar bizare ale norilor. Unul semăna cu un ursuleț, zâmbea și parcă și ochii îi străluceau.

Mergeam pe aleea parcului privind minunata natură, care parcă se renăștea pe măsură ce timpul trecea. Nu știam unde să privesc, pomii erau înfloriți, cerul albastru, însă, dintr-o dată mă împiedic de ceva și cad. Mă ridic ușor, iar un băiat mă ajută. El e Tom, prietenul meu. Toată ziua am stat cu Tom și ne-am povestit viața. El este un băiat bun. Părinții lui au murit acum 10 ani. De atunci, este preocupat de natură în cele mai mici amănunte, își explică singur fenomenele naturale, urmărește minunea în evoluția naturii, de la faza de embrion până la final, este interesat de toate beneficiile naturii, dar și de cele negative.

Mi-a povestit de un loc, de care este foarte mândru. Acest loc se află într-o clădire veche - o fostă școală - în care el, împreună cu alți amatori de natură, au transformat o sală mare într-un laborator de biologie. Fiind pasionată și eu de natură, l-am întrebat dacă pot să vad și eu laboratorul.

Tom m-a dus la acel laborator, care spre surprinderea mea chiar era peste așteptările mele, iar oamenii purtau halate albe și ochelari protectori.

M-am împrietenit repede cu toată lumea și am început să merg acolo în fiecare zi. Analizam natura. Totul era fascinant, până când Tom mi-a spus că începând cu anul 2018 se va abate o secetă peste tot globul, iar asta va duce chiar la arderea planetei Terra.

Afară ploua, dar pe noi nu ne deranja cu nimic. Chiar ne plăcea! Mă gândeam că Tom, încerca doar să mă sperie cu seceta globală, văzând cât a plouat în următoarele zile.

Ploaia, un fenomen natural care vine cu doi prieteni: Fulgerul și Tunetul. Aceștia apar atunci când doi nori, unul cu sarcina pozitivă se întâlnește cu celălalt cu sarcina negativă, creând fulgerul care contrastează cerul negru cu lumina creată de el, urmând zgomotul puternic al tunetului.

Îmi place vara, mai ales ploile de vară: să privesc picăturile care cad greoi din norii negri. Fiind o ploaie de vară, norii se risipesc repede. Soarele domină toată suprafața pământului cu razele lui.

Ploaia a încetat definitiv.

Au urmat zile lungi de vară caniculară, fără o picătură de ploaie. Se pare că urma o secetă prelungită.

După o perioadă, toata planeta părea o floare uscată, fără strălucire.

Împreună cu Tom, priveam plantele cultivate de noi, cu apă îmbuteliată și le comparăm cu cele de afară. Diferența era izbitoare. Cele din glastrele noastre erau foarte frumoase, în schimb cele din grădină, erau ofilite.

Era, oare, o simpla secetă???

Am analizat pH-ul din fiecare resursă de apă. Am găsit că apa din pământ avea un nivel foarte crescut de pH și că acesta ar putea fi cauza calamităților ce ar putea urma... tsunami și cutremure s-ar putea produce oricând...

S-ar putea distruge toate minunile naturii?

Ar putea apărea modificări genetice?!

Ce-am putea face să ne recâștigăm planeta, să avem parte, din nou, de toate darurile ei?!...

PRIMAVARA

VULPE MADALINA

Clasa a XII-a

Liceul Teoretic "Constantin Noica", Alexandria

prof. coord. ROTARU MARILENA

Primavara e cel mai frumos anotimp, este momentul în care totul revine la viață, tot ce e mort devine viu. Acel moment când privim soarele care s-a trezit după o luptă grea cu iarna și sperăm să răsară în fiecare zi. Primavara este anotimpul care mă inspiră cel mai mult, oamenii ies în oraș la fel ca ghiociei de sub plapuma rece a zăpezii, cerul este plin de păsări călătoare, iar copacii solitari și uscați devin verzi, treziți la viață. Florile multicolore ne colorează viața, iar parfumul lor îmbietor ne oferă bucuria de a mai trăi și de a ne putea bucura de acel parfum în fiecare zi.

Primăvara nu este doar anotimpul renașterii, ci și al iubirii și al recunoștinței, este ziua celei mai frumoase femei care ne-a dat viață, mama. Mama este precum floarea de primăvară, mereu fragedă, frumoasă și parfumată, chipul angelic care ne zâmbește în fiecare zi.

Anotimpul care se aseamănă cu frumusețea și căldura iubirii, nu prea cald, dar nici prea rece, nu prea verde, dar nici prea uscat. Totul e fragil în jurul nostru, exact o opera de artă care trebuie protejată.

Sufletul încălzit de bătaia soarelui, nu prea puternic, iar fața înseninată de frumusețea primăverii, ne deschide un nou univers paralel, ceva mai puțin uman, dar totuși e aici, ne înconjoară, trebuie doar observat și apreciat.

Gândindu-mă la tot ce e mai frumos și la razele de soare care îmi mângâie pielea, încep să tresar ușor, ușor. Admirând pomii înfloriți din fața mea și lacul solitar, amintiri îmi trec în fugă prin mintea bolnavă de atâta dor.

Îmi amintesc de doamna dirigintă care ne ducea în fiecare primăvară la pădure să culegem viorele. Mereu ne așezam în aceeași poieniță înverzită de atâta iarbă, înconjurată de salcâmi și plopi cu crengile îndreptate spre cer, de parcă se rugau, iar păsările parcă fredonau sonete de primăvară. Doamna dirigintă stătea întinsă pe o pătură uitându-se la fericirea de pe chipul nostru.

Când îmi amintesc de primăverile frumoase, tresar și mă bucur de ceea ce am avut și ceea ce am.

Îmi e dor de fiecare moment când rupeam o floare pentru a o dăruia mamei mele; îmi e dor de fiecare pom înflorit pe care l-am mirosit; îmi e dor de fiecare rază de soare a copilăriei mele, care m-a mângâiat și m-a vegheat de sus în timp ce mă jucam.

Toate acestea sunt legate de cel mai frumos anotimp, care m-a făcut să trăiesc, să iubesc, să simt. Sunt la fel ca un puișor ce iese primăvara și se întinde sub lumina soarelui.

Atunci când plâng, lacrimile mele sunt la fel ca roua de primăvară, reci.

Primăvara este un anotimp plin de sentimente. Nu mă pricep să dau o definiție pentru asta. Eu doar am constatat, am trăit, am visat și am iubit.

Fiecare clipă a vieții trebuie trăită, trebuie să profităm de lucrurile frumoase care ne înconjoară, trebuie să ne oprim și să admirăm, să iubim și să ne bucurăm de ceea ce natura ne oferă, ceea ce ne poate face o zi mai frumoasă, ceea ce ne face să ne simțim cei mai iubiți oameni din univers. Toate stările acestea le putem avea doar privind o floare, doar privind frumusețea ucigătoare din ea. O floare e la fel de fragilă ca un om și la fel de sensibilă.

Tot ce e mai viu și mai frumos, se numeste PRIMĂVARA.

Vulpe Madalina, cls a XII-a

DROGURILE UCID VISE

DOGEANU CATALIN

Clasa a VI-a A

Scoala Gimnaziala "Zaharia Stancu", Rosiorii de Vede

Prof. coord. TIULESCU STELA

Pare o zi banală, începută banal, cu gesturi și deprinderi devenite obișnuințe.

Mă trezește mama de dimineață, ca de obicei îndemnându-mă să mă apuc de lecții, dar eu hotărâsc să mă relaxez puțin în fața televizorului. Văd la știri un caz cutremurător. Rămân țeapăn de uimire în fața acestei știri cutremurătoare în care era prezentată o elevă găsită decedată într-un parc în urma unei supradoze de droguri. În acel moment ochii mi s-au înlăcrimat instantaneu, inima a început să bată foarte alert. Am luat hotărârea de a mă documenta mai amănunțit în legătură cu aceste "droguri careucid vise".

Am aflat că în cazul adolescenților, semnele consumului de droguri trebuie depistate timpuriu de către părinți. Adolescența este vârsta de transformare fizică și mentală când provocările sunt la ele acasă, iar adolescentul trebuie să le facă față. Consumul de droguri duce la probleme cu cei apropiați, aceștia din urmă începând să evite compania celor drogați, deoarece dependenții își pierd capacitatea de a diferenția binele de rău.

Aceste substanțe își găsesc receptorii în organismul nostru iar dependența este doar o noțiune generalizată. Pot fi substanțe solide, lichide sau gazoase care duc la obișnuință și care afectează direct creierul și tot corpul.

Am împărtășit aceste idei tocmai pentru a trage un semnal de alarmă.

Noi, adolescenții ar trebui să visăm către viitor, vrăjiți de imaginație, pătrunzându-ne în suflet imagini feerice despre lume, bunătațe, fericire și să ne pierdem visători în undele line ale fericirii.

Încordarea și teama trebuie să dispară nu știu unde, iar noi să ne simțim ușori, plutind într-o lume bună, fără griji realizându-ne un curs al vieții împlinit.

Aceste vise pot fi ucise, la cea mai mică curiozitate și încercarea pentru a consuma aceste droguri.

Viața este mult prea frumoasă pentru a fi năruită în urma unui moment de teribilism.

Acești consumatori de droguri au nevoie să fie înțeleși și ajutați. Puteam depăși multe obstacole dacă încercăm să găsim în adâncul nostru aceasta capacitate, observând ca viața este o adevărată fericire fiind mai presus de cât aceste "senzații tari". Întotdeauna putem fi mult mai puternici decât ne credem.

"Drogurile îți opresc zborul și îțiucid visele" este un slogan împotriva drogurilor, evitat de mulți nevrând să-l înțeleagă și să pună în practică ceea ce trebuie cu multă voință. Ele pot ucide "fericirea, iubirea, prietenia, libertatea chiar și viața" și poți avea încredere, speranță doar dacă trăiești fără ele.

Aștern aceste gânduri în urma aceluia eveniment difuzat la TV care a marcat profund sentimentele mele, încercând liniștit să-mi urmez cursul vieții și anume îndeletnicirile de elev.

Dogeanu Catalin, cls. a VI-a A

TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL TERREI...

TRĂSNEA MARIA MAGDALENA

Clasa: a IX-a

Liceul Tehnologic "Virgil Madgearu"

Prof. coord. TIULESCU STELA

Planeta noastră s-a născut în urmă cu 4,6 miliarde de ani. Dar, la începuturi nu a avut aspectul de azi. În urmă cu 4.6 miliarde de ani, un nor imens de materie gazoasă și pulbere care se învârtea în spațiu s-a condensate și a dat naștere unei stele imense numită Soare care ne luminează și acum zilele.

De la formarea sa, Terra a suferit multe transformări datorită acțiunii directe a oamenilor și a tehnologiei care s-a dezvoltat cu pași repezi pentru a ușura viața de zi cu zi.

Viitorul nostru depinde de comportamentul nostru, al tuturor, fata de mediul înconjurător.

Mediu înconjurător, adică aerul, lacurile, solul, oceanele, apele curgătoare, subsolul și marile și mai ales viețuitoarele care trăiesc în aceste ecosisteme creează un patrimoniu deosebit Terrei. Omul trebuie să învețe să trăiască într-un echilibru perfect cu natură pentru a nu distruge biodiversitatea care îi face viața mai frumoasă.

Noi avem șansa de a ne alege viitorul prin protejarea resurselor naturale care ne sunt oferite de "Mama Natură". Noi trebuie să oferim naturii șansa de a se reface și de a-și reînnoi resursele necesare pentru următoarele decenii. Așa și noi avem obligația de a ne proteja habitatul în care trăim și să nu risipim ceea ce flora și fauna ne oferă cu atâta generozitate într-o adevărată explozie de culori, mirosuri și gusturi.

O baltă, o pădure sau un lac formează fiecare în parte câte un ecosistem care se completează reciproc precum culorile dintr-un curcubeu ieșit pe cerul senin după o ploaie iute de vară. Atunci când noi îi facem rău prin poluare, distrugere și risipa, Terra își cere drepturile prin fenomene meteorologice extreme și cutremure devastatoare care pot avea ca rezultat adevărate catastrofe.

Acestea ne împing să ne revizuim atitudinea față de ceea ce ne înconjoară și prin activitățile de voluntariat dorim să schimbăm și mentalitatea celorlalți.

Revista Telegraph a publicat ultimele estimări asupra evoluției climei terestre, elaborate de cercetătorii Universității New South Wales din Australia. Potrivit acestora, dereglările climatice vor duce la ridicarea temperaturilor medii în unele regiuni cu până la 12 grade Celsius, astfel că până la o jumătate din suprafața Terrei ar putea deveni de nelocuit de către oameni. Încălzirea globală nu este un proces care se va apropia de sfârșit în jurul anului 2100, așa cum estimează unii oameni de știință mai optimiști, ci va continua să se accentueze, transformând teritoriile multor țări în deșerturi.

O mare parte a populației nu se va putea adapta și va fi obligată să emigreze în zonele unde clima va rămâne temperată. În acele condiții, pierderea biodiversității și dificultățile din agricultură vor deveni preocupări minore.

Omenirea va trebui să facă față procesului de migrație în masă și luptei pentru sursele de apă potabilă. Steven Sherwood, unul din autorii studiului universității australiene, subliniază că modificările de temperatură nu își vor face simțite prezența în cursul acestui secol, dar că șansele ca temperatura medie din unele regiuni să crească cu până la 12 grade, până în anul 2300, sunt deja de 50%.

Singura șansă pe care o mai avem este să apucăm să facem ceva pentru generațiile viitoare“, a precizat omul de știință. Din nefericire, acordul global asupra emisiilor discutat cu ocazia conferinței de la Copenhaga a eșuat, iar ultimul lucru care se mai poate face este adoptarea unui sistem global de tranzacționare.

TE ROG, PROTEJEAZA-MA!

MICUȚA BALERINĂ

POPESCU ALEXANDRA

Clasa a IX-a

Colegiul Național Anastasescu, Roșiori de Vede

Prof. coord. VAICĂR SILVIA

Orice poveste începe cu “A fost odată că niciodată”, dar povestea mea nu începe așa.

Toate fetițele când erau mici își doreau să poarte fustițe din tull roz, să-și facă un coc și să facă câteva piruete. Printre aceste fete se află și Rebeca, o copila cu ochii cuprinzători și albaștrii, părul lung și blond și cu un vis mai mare că ea: să devină balerină.

Micuța noastră a aflat despre balet din întâmplare, când în timpul unei ore plictitoare de matematică despre cum să aduni și să scazi, a intrat în clasa o adolescenta înalta care i-a invitat pe cei interesați de balet să se înscrie la orele ei. Rebeca, fermecată de alură tinerei, cum a ajuns acasă s-a și rugat de părinții ei s-o înscrie, însă aceștia crezând că este doar o pasiune trecătoare nu au susținut-o. Asta nu a determinat-o să renunțe, ea ducându-se și fără acordul lor la orele de balet.

Uite că a sosit timpul pentru prima sa lecție. Din ușa o privește pe viitoare ei antrenoare cu mare interes și admirație, ea neavând încă curajul să intre. Toate fetițele de acolo erau îmbrăcate adecvat și arătau exact că niște balerine, mai puțin ea ... Într-un moment de descurajare Rebeca se întoarce din drum, însă o mâna o prinde și o voce caldă îi spune “Unde vrei să te duci? Sunt sigură că locul tău e aici, nu-ți fie teamă!”

Acest impuls i-a dat curaj și ținând-o de mâna pe cea care avea să-i fie alături unui drum greu de parcurs, a intrat în sala.

După primele lecții, multe fete deja renunțaseră, însă Rebeca ajungea din ce în ce mai bună. După un an de repetiții și muncă, balerina trebuia să-și expună talentul la un concurs, dar în ce să se

îmbrăce? Cine s-o ajute cu părul? Cine să-I ofere o pereche de încălțări noi? Și aici apare modelul ei: antrenoarea. Fiindcă o îndrăgea atât de mult și știa că-și dorește să ajungă cea mai bună, a făcut tot posibilul s-o ajute.

În ziua concursului, Rebeca și-a întrebat părinții dacă vor să vină s-o vadă și să o susțină, din păcate tot ce a auzit au fost doar reproșuri fiindcă a făcut totul pe ascuns.

Puțin dezamăgită, și-a dat seama că dacă vrea să fie cea mai bună trebuie să o facă pe cont propriu.

Anii au trecut și micuța noastră a devenit adolescentă și a realizat că nu-i poate cere antrenoarei să o susțină financiar așa că a trebuit să găsească o modalitate să strângă bani, neavând niciun fel de suport din partea părinților, care încă o judecau pentru că a călcat peste cuvântul lor.

Din banii strânși nu putea decât să-și asigure rochița și deplasările la concursuri, neajungându-i și pentru pantofi. Antrenoarea i-a oferit una din vechile ei perechi puțin cam rupte și cam strâmte, însă asta nu a descurajat-o pe visătoarea fetiță să se oprească din ceea ce face chiar dacă asta înseamnă și chin.

Majoritatea timpului ei era petrecut în sala plină de oglinzi în care se privea sărind de fericire la fiecare mișcare executată bine sau plângând din cauza pantofilor ce-i provocau răni adânci. Indiferent de ce se întâmpla lângă ea era mereu singură ei prietenă. Pentru Rebeca singura persoană ce conta era antrenoarea ei care devenise o a doua mamă. Conexiunea dintre ele era puternică și se putea observa asta la fiecare concurs unde singurul ei srijin și singura susținere era adolescenta ce intrase la ea în clasă.

Emoții peste emoții, concursuri peste concursuri și asta doar pentru a câștiga bani pentru a putea continua ceea ce-i place să facă. A ajuns să fie una dintre cele mai bune balerine și a reușit să cucerească toată admirația și toate aplauzele tuturor: de la oameni din public și până la arbitrii.

Tot ceea ce și-a dorit s-a îndeplinit și asta doar prin pasiune, talent, muncă și curaj. Totul l-a dedicat baletului.

Într-un final, a reușit să le arate părinților ceea ce poate și că nu a fost doar un moft copilăresc.

Visul micuței balerine s-a îndeplinit, așa cum și al tău se poate îndeplini, trebuie doar să ai un strop de curaj.

Popescu Alexandra, cls. a IX-a

VIAȚA

DINU ARMINA LEONTINA
Clasa a IX-a C
Colegiul Național "Al.I.Cuza", Alexandria
prof. coord. BRIA MONICA

Viața e un test, un test la care toți suntem supuși. Suntem testați de-a lungul acesteia, fără să știm ce ne așteaptă, fără să știm cum are să decurgă sau cum are să se încheie.

Învățăm să trișăm, să cunoaștem ura, tristețea, dar și acestea fac parte din viață, din noi. Chiar dacă trăim o încercare, o probă adresată nouă, noi ne alegem singuri calea.

Dar avem parte și de iubire, de momente fericite alături de cei dragi. Viața are și ea două părți: o parte bună și una rea. Dar ce tot vorbesc eu aici? Viața nu are nu are cum să aibă o parte rea, noi o facem să pară așa.

Ne complicăm viața, nu știm să ne bucurăm de ea, iar viața ne răsplătește cu aceeași monedă.

Suntem prea prinși în gânduri, nu ne exteriorizăm, ne închidem în noi și suferim de unii singuri, fără sprijin, doar noi și cu noi înșine. Nu ne prețuim viața, trecem pe lângă ea ca niște fantome nepăsătoare, respirăm, dar nu trăim în adevăratul sens al cuvântului.

Suntem supuși mai mult suferinței, dar mereu găsim puterea să ne ridicăm. Cu toată suferința și durerea ce-o simțim, nu ne abatem de la scopul nostru, ci ne ridicăm, devenind mai puternici, iar orice palmă pe care o primim de la viață, ne face să o înfruntăm cu mai mult curaj.

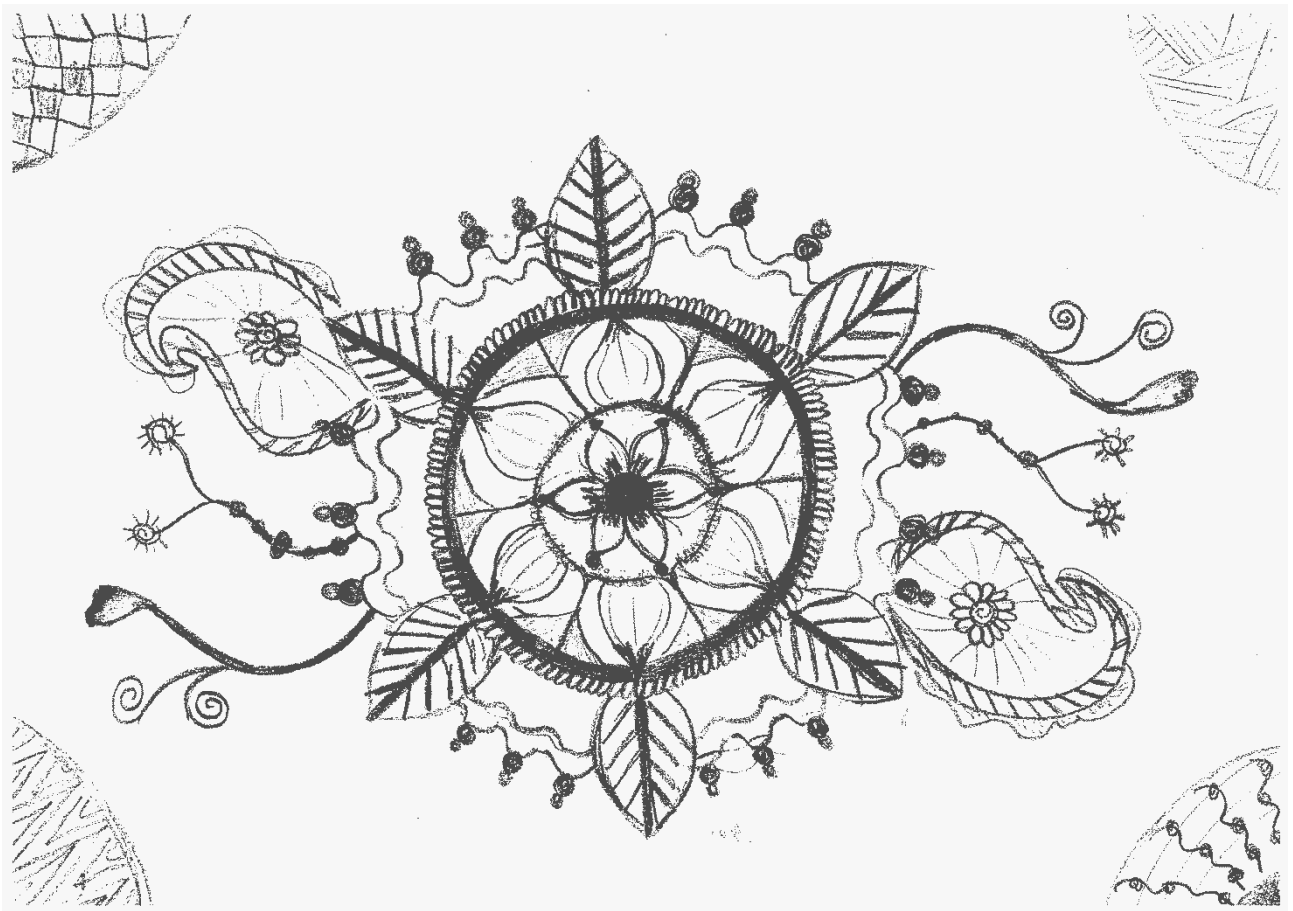
Viața mi-a arătat că nu oricine merită dreptul la fericire. Dar oare chiar merită cineva asta? Merităm să fim fericiți după răul provocat altuia? Eu zic că nu! De ce să ai dreptul la fericire, când defapt tu nu o vrei și mai ales nu o meriți.

Se zice că viața te schimbă. Că de ea depinde caracterul tău, ci doar ea ar fi vinovată pentru asta. Dar știm cu toții că nu e așa. Viața e doar viață. Nu viața e de vină pentru ceea ce devenim, pentru alegerile noastre sau pentru schimbarea pe care o facem. Dar uneori schimbarea apare din cauza celor din jur, a oamenilor ce nu-ți oferă o șansă, ce te acuză pe nedrept și nu-ți pic de iubire.

Nu mereu devenim ceea ce vrem. Dar știm că asta nu e vina noastră, ci o greșeală făcută de societate. O greșeală dăunătoare pentru viața noastră. Suntem concepuți ca oameni simpli, răzbunători, fără o inimă, iar tot ce se întâmplă în jurul nostru e o tragedie care ne "pătează" mâinile chiar dacă suntem vinovați sau nu.

Și au dreptate! Suntem oameni simpli ce-și doresc răzbunare și o fărâmbă de iubire, dar cu un singur lucru au greșit. Și noi avem o inimă. Doar că acea inimă nu a aflat niciodată cum e să fie iubită, prețuită ca un diamant inestimabil. Un diamant care și-a pierdut din strălucire, dar care, când va primi acea fărâmbă de iubire va strălucii cum nu a mai făcut-o vreodată.

Dinu Armina Leontina, cls. a IX-a C

PRIMĂVARA

PIETROSU MARINELA IONELA
Colegiul Național "Al. I. Cuza", Alexandria
Prof. coord. IONESCU FLORENȚA

Este 1 Martie, prima zi de primăvară. Printre norii de cenușă își fac loc câteva raze aurii de soare care trezesc la viață toată natura. De sub pătura pufoasă de zăpadă apar firave firicele subțiri de iarbă. Soarele își adună puterile și alungă norii de pe cer, făcându-l senin. Cea dintâi rândunică venită de departe, taie albastrul cerului ca o săgeată.

Din urmă apar celelalte rândunele voioase și cu alte păsări care se îndreaptă spre codru. Din pământul umed și negru își fac apariția micuții ghiocei, însoțiți și de celelalte flori ale primăverii. Viorelele firave, presărate din belșug prin pădure, zambilele, narcisele și toporașii formează un covor multicolor. Mugurii ca boabele de smarald încep să plesnesc de bucurie pe ramurile copacilor. Aceștia se îmbracă și ei de sărbătoare. Chiar și în codrul întunecat copiii mingii de foc și-au făcut loc și au trezit animalele. Iepurașii țopăie încântați de venirea primăverii, căprioarele se ridică pe piciorușele lor și merg la pârâul care s-a dezghețat, iar acum e limpede și sclipitor, iar morocănosul urs a ieșit din bârlogul său unde a hibernat toată iarna geroasă și grea. Peste tot locul este frumusețe, veselie și viață. Toate viețuitoarele au activitate. Mierla cântă în zăvoi, mieii se joacă pe câmpul verde, rândunica își face cuibul, gândăcei de toate neamurile zboară, furnicile lucrează toată ziua, iar albinele harnice caută nectarul în proaspetele flori. Peste tot sunt flori, verdeață, pomi în floare, zumzet de albine și ciripit de păsărele. Toți participă la petrecerea de bun venit a primăverii, fiica cea mai tânără și mai frumoasă, și de rămas bun a iernii. Privighetoarea încântă întreaga pădure cu trilurile sale. Celelalte păsărele se întrec în cântece și doine încercând să le impresioneze pe fetițele care aleargă în luminiș să le culeagă mămicilor lor ghiocei. Băiețelii studiază micuțele insecte, iar apoi le iau în mână jucându-se cu ele, dar în același timp amăgindu-le. Mămicile fac prăjituri în casă și ca mulțumire primesc din partea fetițelor mici buchețele de ghiocei. Oamenii curăță în livezi pomii și în grădini sapă ca să pună răsaduri. Pe câmp ogoarele răsună de zgomotul provocat de tractor și de zumzetul hărniciei.

Seara când toți oamenii și toată natura se duce la culcare, o adiere caldă de primăvară umblă singură printre rămurelele copacilor. În a nopții liniște doar o divină melodie de bucium se aude din depărtare. Acea melodie anunță venirea primăverii și faptul ca vor urma zile însorite și mai lungi.

Pietrosu Marinela Ionela

AMINTIREA UNEI ZILE DE VARĂ

POPESCU ADA
Colegiul Național "Al. I. Cuza", Alexandria
Prof. coord. IONESCU FLORENȚA

Era o zi minunată de vară. Căldura toropitoare se revărsa peste pământul care ardea ca o torță incandescentă. Am plecat, împreună cu mai mulți prieteni, la lacul de lângă orașul meu.

Acolo ne-am jucat mult și bine, timp de doua ore. Când am obosit, ne-am plimbat în jurul lacului, însă un strop de ploaie mi-a atins obrazul: era semnul unei noi furtuni de vara, așa ca am fugit cu toții în căsuța din apropiere, pentru a ne adăposti de ploaie. Deodată a început să "toarne cu găleata". Un fulger ne-a îndreptat privirea către cerul plin de nori. Vântul a început sa sufle „mâinile” copacilor. Eu și prietenii mei admiram priveliștea încântătoare din fața noastră. Eram din ce în ce mai fascinați de ce era natura în stare sa facă, cu fiecare strop de ploaie. În final, din nori au mai căzut doar câteva picături, anunțându-ne parcă, că ploaia se va opri. Am ieșit afară din căsuță și ne-am bucurat de ploaia slaba. Ne-am dus să căutam peștișori în apa verde. Toți am prins cate un peste, cărora le-am dat viermișori din pământul umed, pentru că nu mai aveau ce mânca.

După oprirea ploii, am văzut norii plecând și lăsând în urma lor un curcubeu luminos și plin de culoare. Am numărat toate culorile acestuia: roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet.

Când curcubeul a plecat, noi am mers sa căutam fructe. Am plecat câte doi, în zone diferite. La sfârșit, am avut zmeură, mere, mure și frași. Le-am mâncat, și după aceea am plecat la o ultimă plimbare din acea zi, mergând acasă cu câte un peștișor.

A fost cea mai frumoasă zi din vara aceea!

Popescu Ada

MIRACOLUL NOPTII

UNGUREANU ALEXANDRA
Colegiul Național "Alexandru Ioan Cuza", Alexandria
prof. coord. IONESCU FLORENȚA

O noapte senină ca în povești. O noapte cu lună plină, sfântă și clară, care domnește peste stelele ce nasc umezi pe bolta senină. Norii curg ca o perdea ce permit astrelor să-și joace rolurile, pe magnifica scenă a cerului albastru.

Personajul principal al aceste mari opere este învăluit în fumul caselor ce încearcă să se încălzească. Aceste înalte șiruri creează un templu închinat stafiilor nopții în care domnește, ea luna.

Asemenea unui glas domol de clopot sună codrii-nalți de brad, ritmic râul curge-n vad creând astfel muzica perfecta pentru aceasta liniște deplină.

Până nici vântul nu mai adie pe nicăieri. E o liniște de mormânt. Doar în adâncul pădurii animalele de pradă pornesc în căutarea hranei.

Un alt spectator fidel al acestui magnific teatru al luminițelor cerești este câinele care din când în când latră ca un bun paznic ce este, pentru a-și ocroti domeniul .

Și tot datorită acestui spectacol au amuțit ca prin minune mult gălăgioasele păsărele din timpul zilei, care își odihnesc vocile, pentru ca în dimineața următoare să-și reînceapă repertoriul lor deosebit . Până și viața oamenilor este cu mult deosebită în timpul nopții. Ei își odihnesc trupurile pentru o nouă zi de muncă. Ici colo mai vezi târziu în noapte câte un copil zburdalnic care din cauza jocului ce-l ținuse toata ziua afara, acum își face lecțiile. Noaptea este un sfeșnic minunat. Lumina feerică a lunii îți oferă prilejul să meditezi asupra multor lucruri pământești, dar îți oferă și șansa de a putea să înveți ce înseamnă frumusețile și valorile naturii, a tot ceea ce ne înconjoară .

În tot acest tablou nu putea lipsi activitatea unor plante care își desfășoară cel mai semnificativ moment la vederea luminii miraculoase a lunii. "Regina Noptii" își împrăștie cel mai valoros și îmbietor parfum doar noaptea, pentru ca spre zorii zilei să-și închidă petalele multicolore și mirosul magnific să se piardă. Și ce oglinda este mai frumoasă decât aceea în care luna se oglindește făcând cu ochiul stelelor ce apar ca niște licurici?

În momentul culminant al realizării acestui tablou, își fac apariția rând pe rând fiecare element cu care se mândrește țara noastră:munții îmbrăcați cu aura lor veșnic verde, lacul cu veșnica strălucire, animalele, florile cu miresmele lor îmbietoare, luna cu magnifica lumină ce ne ajută prin noblețea sa.

Dar totul se sfârșește la apariția soarelui ce vestește pornirea unui nou început și pierderea celui mai semnificativ moment al nopții.

Ungureanu Alexandra

SEARA DE CRACIUN

COVEI TEODOR

Clasa a XI a

Colegiul Național „Al. D Ghica”, Alexandria

prof.coord. MIRCEA MIRELA, LUCA FĂNICA

Era o seară liniștită de Decembrie. Era ziua de dinaintea Crăciunului. Toată ziua, cerul gri nu lăsase soarele să privească pământul acoperit de plapumă rece a iernii. Crivățul aprig se joacă prin văzduh cu norii gri de zăpadă, conturându-le forma năstrușnice. Fulgii de nea se rotesc amețitor într-o hora argintie, chemându-ne parcă să ne alturam lor în acest dans minunat. O plapumă albă și rece acoperise pământul negru.

La noi în casă... forfota mare, mama făcea din greu cozonaci, iar eu, împreună cu tata împodobeam bradul cu mii de luminițe cu forme și culori diferite foarte frumoase. Deodată se auzi un clinchet de clopoțel și glasuri vesele de copii... erau colindătorii care vin în fiecare an cu colinde, pentru a vesti nașterea Mântuitorului. Se lasă seară, luna se ridică elegantă ca o regina peste casele acoperite de zăpadă pufoasă abia așternută și cu o suflare parcă aruncă bucăți cristaline dintr-o oglindă, făcând zăpadă foarte sclipitoare. Cerul era plin de stele luminoase care parcă așteptau și ele venirea moșului.

Spre dimineață vraja nopții își pierde farmecul, iar o perdea de ceață se ivește. Peste puțin timp, bătrânul soare își ridică minunatele raze strălucitoare de după munți.

În casa mea era liniște, doar instalația bradului se auzea, eu mă gândeam la ce oare mi-a adus moșul și așteptăm nerăbdătoare să aud vocea mamei strigându-mă pentru a vedea cadourile mult așteptate. Nu peste mult timp se auzi ușa. Era mama. Bucuroasă am întrebat-o dacă moșul a venit și la noi. Aceasta răspunse că da, iar eu am sărit bucuroasă la brad și m-am bucurat de cadourile primite împreună cu familia.

După-amiază am ieșit afară împreună cu tata și am făcut un om mare de zăpadă. I-am dat numele, “Crăiasa fulgilor de nea”, deoarece era făcută din mii și mii de fulgi strălucitori. Ne-am distrat de minune. Apoi minunatul văzduh cuprins de admirații pentru omul de zăpadă îmi trimite în dar alți fulgi de nea, pentru a crea o atmosfera de basm, de poveste... totul era mirific în jur, copiii se bucurau de zăpadă strălucitoare și de zborul jucăuș al fulgilor de nea.

Eram atât de cuprins de peisaj, încât nu mi-am dat seama cât de repede a zburat timpul și că urma să vină rudele mele la mine... eram fericit că îmi îndeplinesc dorința de a avea un Crăciun de poveste, un Crăciun alături de cei dragi, un Crăciun memorabil... Cum seară a venit, am intrat în casă și am cinat în familie cu rudele și am sărbătorit venirea darnicului moș.

Sărbătoarea a ținut trei zile și trei nopți asemenea unei sărbători din basme, pentru că o poveste de basm era și a mea și nu aș mai fi vrut să se mai termine. Spiritul Ajunului își făcea simțită prezența,

bunătatea și liniștea ne făcea pe toți să ne simțim în largul nostru, chiar și celor în vârstă li se atribuiseră, parcă, diferite sentimente "jucăușe", pe care nu le mai avusesese din copilărie...

A fost un Crăciun de neuitat!

Covei Teodor, cls. a XI a

PRIMĂVARA

DRAGOMIR ALEXANDRA

Clasa a-XI –a

Colegiul National „Al. D. Ghica”, Alexandria

prof. coord. MIRCEA MIRELA , LUCA FANICA

Într-un sfârșit, dulcea și așteptata primăvara a reușit să ajungă și pe la noi. Odată cu ea, natura și-a dat jos mantia albă, purtată o iarnă întreagă și s-a trezit la viață! Soarele puțin palid își strecoară razele printre crengile copacilor adormiți, iarba cea verde începe să încolțească, păsările migratoare se întorc liniștite din țările calde, știind că aici, în țara lor vor găsi un loc unde își vor face cuibul și se vor înmulți.

În văzduh se plimbă mirosul minunatelor flori iar pe câmpuri și dealuri se văd în număr mare plăpânzii ghiociei, care ascultă cu drag freamătul naturii. Firicelele subțiri de iarbă au îndrăznit să se ivească ușor, iar ceasul deșteptător al naturii a sunat. Primii care deschid ochii sunt somnoroșii ghiociei, încă buimaci se grăbesc să ne vestească sosirea primăverii. Arborii se deșteaptă și după ce își verifică pierderile de peste iarnă încep a gândi primii mugurei. Nu trece mult timp, iar gândacii și albinele ies de prin cotloanele care le-au servit drept adăpost zburând veseli în aer fiind puțin nesiguri pe aripile lor diafane, dar sunt bucuroși că somnul friguros de peste iarnă s-a sfârșit.

Pământul de catifea, umed și negru nu mai este acoperit de troienele de nea. Glasul subțire al păsărelelor se aude prin tot văzduhul, asta însemnând că au sosit și ele odată cu primăvara, iar albinuțele mici și nevinovate adună nectar din toate florile, pentru a face dulcea lor miere. Copacii verzi și înfloriți se înalță ca niște împărați care parcă acum s-au trezit din somnul lor de peste iarnă. Mândrul soare își arată în sfârșit razele aurii pe care le-a ascuns mult timp după norii înfumurați ai iernii revărsându-și căldura asupra tuturor și oferind o lumină puternică întregului pământ adus la viață.

Zilele blânde și mult-așteptate, cresc, iar nopțile scad și totul ne bucura nespus. Primăvara este cel mai plăcut și cel mai înduioșător anotimp, fiica cea mai tânără a bătrânului an, cea aducătoare de bucurie și voie bună. Covorul multicolor al florilor este așternut peste câmpurile și dealurile înverzite, iar în păduri, mușchiul copacilor e moale ca o perna de puf în timp ce brazii care au lepădat mantia de nea privesc mândri către soare. Parfumul minunat al toporașilor este răspândit de adierea vântului din amurg, iar zumzetul albinelor se aude din depărtare. Gândăceii și cărăbușii dorm la soare, dezghețându-și aripioarele și piciorușele pregătindu-se cu drag de noul anotimp plin de căldura. Primele care ajung la destinație sunt rândunicile. Obosite de atâta amar de

drum, se așează grăbite pe garduri, pe casele oamenilor, iar altele pe copacii deja înmuguriți. După ce-și trag sufletul se pun din nou pe săgetat văzduhul într-o zarvă de nedescris, zburând de colo-colo în căutarea unor paie uscate pentru a-și reface cuiburile dărâmate de zăpada nemiloasă a iernii.

Prin geamul larg deschis, mirosul dulce de primăvară intră în cameră. Încă de dimineață, razele jucăușe ale soarelui s-au oglindit în fereastra curată ca lacrima. Chiar dacă anul a început de câteva luni, simbolic, anul cel nou abia acum începe, odată cu primele zile însorite de martie. Privirea confuză îmi e atrasă de o mișcare dinspre fereastră. Am așteptat cu nerăbdare acest anotimp. Nici nu părăsesc bine tărâmul gândurilor și al speranțelor închipuite, că auzul îmi este încântat de un mic concert al unor păsărele vesele. Pe pervazul geamului, câteva păsărele se desfată în razele călduțe ale discului de aur. Stau nemișcate ca niște stane de piatră, dacă nu ar glăsui ai putea crede că sunt niște bibelouri de porțela, cred că sunt la un concurs, altfel nu-mi explic ciripitul din ce în ce mai tare.

În livada ce se află în spatele casei mele, este o nouă lume, un orizont alb și parfumat, în care fiecare copac stă drept în fața mea asemenea unor soldați din armată, aliniați în fața comandantului. Aceste miresme dulci ale pomilor sunt răspândite în atmosferă de vântul ce vestește venirea primăverii. Miile de flori colorate au înflorit rând pe rând oferindu-ne o imagine plină de culoare și un miros atât de plăcut și liniștitor. Toate vietățile naturii s-au trezit la viață, trecând cu bine peste iarna grea. Jocul fluturilor colorați se face în înaltul văzduh peste întreaga livadă oferindu-le florilor un spectacol de neuitat.

Încetul cu încetul razele soarelui coboară peste întreg pământul, oferind un apus spectaculos în preajma lacului ce-și închide culoare din ce în ce mai mult cu coborârea soarelui. Luna răsare pe cerul cuprins de întunericimea nopții, întreaga natură fiind cuprinsă de un somn profund. O noapte senină ca în povești. O noapte cu lună plină, sfântă și clară, care domnește peste stelele ce nasc umezi pe bolta senină. Norii curg ca o perdea ce permit astrelor să-și joace rolurile, pe magnifica scena a cerului albastru închis. Pădurea cu privirea ei măiastră stă-n picioare spectator la grandoarea de pe cer. Până nici vântul nu mai adie pe nicăieri. E o liniște de mormânt.

Dragomir Alexandra, cls a XI-a

IUBIREA

NISTOR VASILE LIVIU

Clasa a XI- a

Colegiul Național „Al. D. Ghica”

Prof. coord. MIRCEA MIRELA, LUCA FĂNICA

Iubirea este un sentiment de fericire. Când iubești te simți cu adevărat împlinit și nu mai ai nevoie de nimic. Ea este fiorul cel mai puternic ce îți provoacă în minte o mare agitație și sentimentul de a-i oferi persoanei de alături tot ce ai pentru a o face să zâmbească.

Dragostea adevărată și puternică dăruiește și uită. Te face să dăruiești orice și să uiți de momentele grele de care oamenii se lovesc și la un moment dat au nevoie de cineva care să le fie alături. Atunci când iubești nu ai nevoie să primești ceva în schimbul sentimentelor pe care le oferi. Cu siguranță este iubire atunci când crezi în cel de lângă tine, când știi că cel iubit este om și poate greși, când nu ai nevoie de o mie de cuvinte pentru a-i spune celuilalt că îl iubești, când vorbele le demonstrezi prin fapte, când simți că te îmbogățești cu cel de lângă tine, când nu îl folosești pentru a-ți îndeplini scopurile, când îl respecti, ascuți și nu trădezi, când poți ierta cu toată inima. În momentul în care simți dragostea nu mergi, zbori, nu economisești, risipești cele mai frumoase gânduri, cuvinte și cele mai calde îmbrățișări.

Iubirea adevărată este pură și se evidențiază doar prin fapte. Ea reprezintă mult mai mult decât simțim, decât unele sentimente sau emoții. Dragostea cea mare o simți în adâncul inimii tale unde nu o poate vedea nimeni și rămâne acolo. Unii oameni susțin că iubirea presupune efort, dar nu este așa. Nenumărate surprize, drumuri, gesturi, ascuți, ajuți sau te implici nu presupune efort dacă fiecare lucru îl faci cu plăcere gândindu-te că îi faci persoanei iubite fiecare zi mai frumoasă.

A iubi înseamnă a trăi viața celui de lângă tine. Să uiți de tine și să te dăruiești cu totul celuilalt. Atunci când te îndrăgostești simți cum sufletul îți cântă și viața ta înflorește. Iubirea înseamnă a fi doi și nu a fi decât unul, ea reprezintă cea mai frumoasă muzică din partitura vieții.

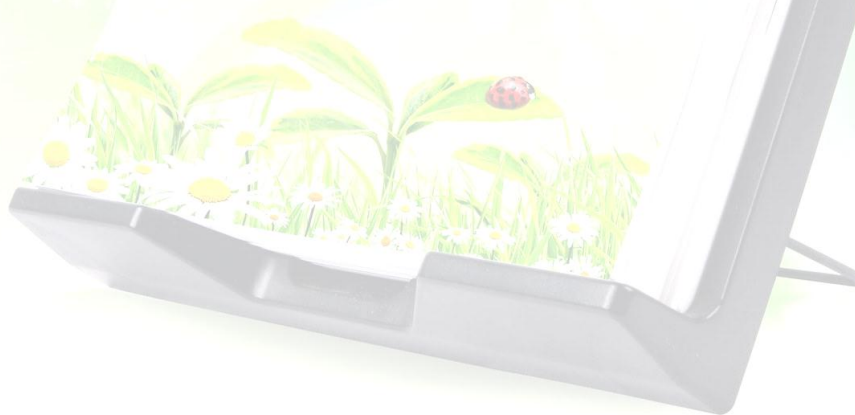
Primii fluturi dau năvală în stomac și te copleșesc încă de la început atunci când ia naștere prima iubire. Te îndrăgostești cu ușurință crezând că ceea ce simți în prezent nu vei mai experimenta niciodată. Iubirea are darul de a-i face pe oameni să viseze la lucruri pe care nu le consideră posibile. Noi nu trebuie să ne pregătim sau să plănuim ceva pentru a trăi o viață plină de iubire.

Sentimentul de iubire este un fior ce se agață de inima ta fără a te întreba ceva. Ea este ca un măr din care muști cu gândul ca îi cunoști gustul, însă ai surpriza să descoperi o altă savoare. Este precum șoapta ce îți răsună în suflet, precum cerul senin, ea este însăși zborul prin viață.

Dragostea este ca și vântul, îl simți dar nu îl vezi, însă ești sigur că este acolo. Ea este cel mai înalt și biruitor sentiment ce uită și iartă greșelile din ziua de ieri, nu se gândește la ziua de mâine și trăiește în prezent. Prima persoană de care te îndrăgostești cu adevărat îți lasă mare amprentă asupra sufletului ce va dispărea ultimul. Iubirea este precum apa într-un râu fără capăt, poți iubi până la infinit, însă nimeni nu trăiește veșnic.

Nistor Vasile Liviu, cls a XI- a

O DIMINEAȚĂ MARINĂ

ZARZĂRĂ ANDREEA ROXANA

Clasa a XI a

Colegiul National Al. Dimitrie Ghica, Alexandria

prof. coord. MIRCEA MIRELA, LUCA FĂNICA

Hei! Din moment în moment razele soarelui își vor face simțită prezența. Mai precis răsăritul soarelui.

Trezindu-mă pe sunetul pescărușilor de mare, am simțit că această zi va fi una fabulos de frumoasă. Aerul plăcut, mireasma dimineții a mirosului îmbietor de parfum al florilor din cameră îmi umple sufletul de bucurie. Ce poate fi mai frumos decât un răsărit de soare la malul mării? Este un moment unic, razele soarelui, revine pe cerul de o culoare smaraldie. Culorile soarelui sunt în contrast puternic cu culoarea apei, razele se reflectă în apă astfel făcând-o ca un curcubeu. Sunt momente ce nu se pot exprima suficient de bine în cuvinte și care se cer primite în suflet pur și simplu. Să mergi pe malul mării când ziua încă se îngână cu noaptea, să "auzi" liniștea care domnește peste toate, să simți briza răcoroasă a mării cum îți mângâie fața, să privești cu nerăbdare acea linie a orizontului, în care cerul sărută marea și pe care apare încet, încet, un punct roșu care devine tot mai mare, aducând strălucire pe întreaga boltă cerească. Este un fel de tablou; ceva de nedescris, fiind ca și cum am fi la spectacol, iar soarele ne pregătește un moment pe care îl vedem în fiecare zi însa de care nu ne plictisim. Razele fierbinți ale soarelui mângâie valurile calde, nisipul încins și adierea brizei care ne mai răcorește puțin este momentul apusului cu vraja sa magică. Grăbindu-mă să ajung cât mai repede pe plajă, pășeam pas cu pas pe nisipul cald ușor umed, memorând în gând ciripitul păsărilor dis-de-dimineată.

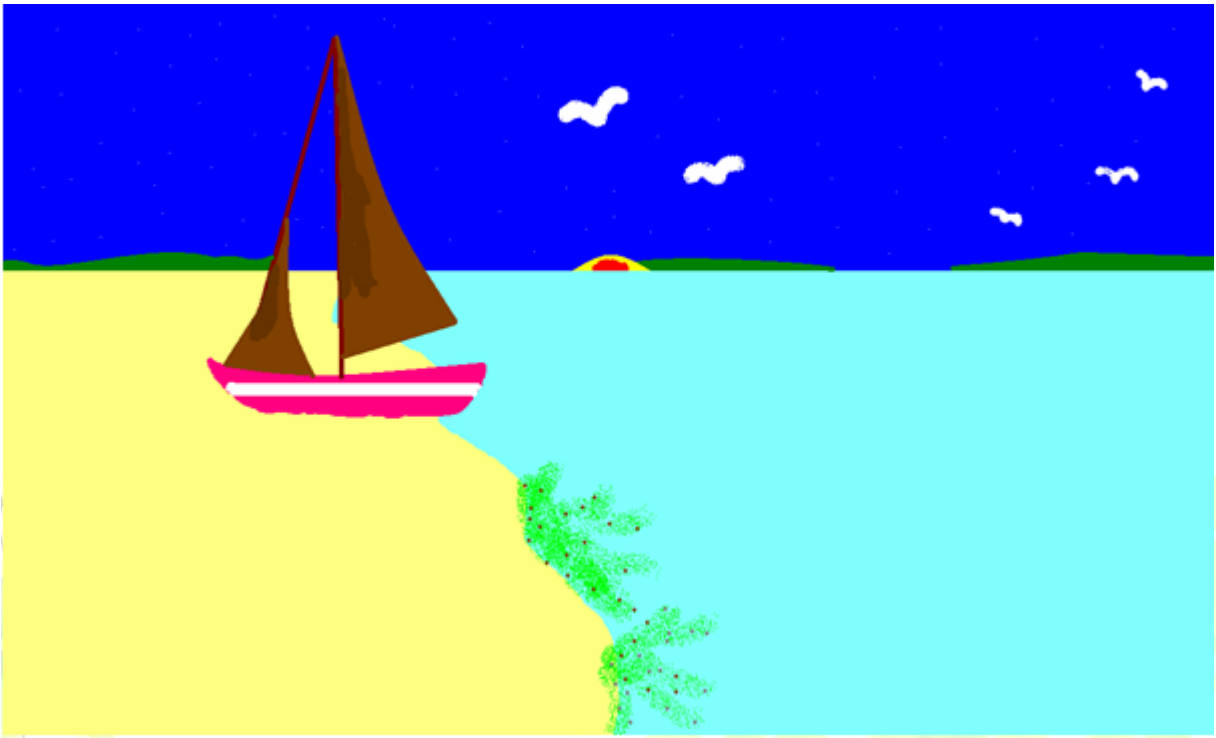
Este un loc extrem de frumos. Parcă acele viețuitoare ale mării voiau să îmi transmită ceva și anume, gândeam eu, acel gând de a admira împreună răsăritul soarelui. Mă simțeam ca într-o lume de basm. Întreaga plajă era pustie, simțindu-mă atât de mică pe acea plajă imensă. Priveam spre depărtare zăbind peste tot numai apă limpede și albastră îmbinându-se perfect cu cerul. Dar ce se vede? Algele verzi ale apei ieșiseră la suprafață.

Era o combinație de culori plăcută; apa de culoare albastru deschis, iar nisipul galben de pe plajă îți dă impresia unei lumi perfecte. Precum spuneam, plaja era goală, lângă mine era o mare calmă de un albastru ireal, iar în apropiere acostat un iaht, așa cum vezi mai degrabă în filme. Era cu totul și cu totul extraordinar; te simțeai într-o lume din care nu ai mai fi plecat niciodată. Eram înconjurată de un aer plăcut, curat și proaspăt de respirat. Îmi plăcea să calc pe nisipul cald, iar

valurile mării parcă îmi simțeau și ele bucuria și dorința de a mă atinge. Bucuroasă că mă aflu în acel loc minunat, trăiam fiecare clipă ca și cum ar fi fost ultima. Pentru mine era un vis devenit realitate, însă parcă mă simțeam puțin singură și pustie pe un loc așa imens. Simțeam nevoia unui prieten drag, aproape, lângă mine, pentru a ne bucura împreună de aceste momente fantastice și de a trăi amândoi aceeași puternică emoție pe care o trăiam eu, doar eu singură. Aveam o imaginație atât de bogată încât în largul mării, în fața mea parcă vedeam o mulțime de delfini etalându-se și luându-se la întrecere prin valurile mării cu sirenele; și parcă mi se arătau din ce în ce mai aproape încât aveam impresia că mă vor acolo lângă ei, pentru a ne împrieteni

Privind puțin în jurul meu, observ că parcă puțin din visul meu începea să se stingă, dar tot nu mă puteam opri din visul acestei lumi pustie. Privind atentă în jur, nu mai eram singura, mai veneau câțiva oameni pe plaja. Oare au venit pentru ceea ce cred eu? Da, într-adevăr, veniseră și ei pentru a admira acest fenomen fabulos. Era un lucru frumos. Dintr-o dată... se vede ceva. Ce să fie oare? Da, din mijlocul mării apare ceva vizibil și luminos care îți lua ochii. Se vede un sfert, apoi jumătate, apoi ușor, ușor, trei sferturi. Toată lumea era mirată și încântată de ceea ce vedeau. Desigur! Era soarele ce reda lumina întregului pământ, făcându-și din nou simțită prezența prin razele lui imense pline de căldură. Era așa frumos! Însă cum orice este frumos pe acest pământ, cu toții știm că nu durează mult. Nici nu îmi pot da seama cât de repede se încheiase ziua, iar încet, încet soarele pălește strălucirea arzătoare. Cerul de un albastru purpuriu se transformă într-un negru plin de mii de stele. Căldura de afară se preschimbă în răcoare, iar discul solar redevine acel punct luminos roșiatic, care se retrage lin dincolo de linia orizontului. Acest moment fiind surprins de întreaga lume, observând la malul mării câteva vapoare care ancorează pentru a admira peisajul deosebit de frumos. Apa la rândul ei capătă și ea o culoare deosebită, aducând la mal mii de scoici, iar soarele retrăgându-și chiar și ultima rază de lumină, apoi apa liniștindu-se ca orice om. Luna care redă cât de cât lumina nopții plutește deasupra apei albastre și curate.

Dar, oare ce se aude? Parcă încet, încet aud un sunet care, simt că îmi tulbură visul și mă trezesc ușor pe alarma lină a ceasului. Uimită și speriată privesc peste tot în jur, neînțelegând ce se petrece cu mine și mai ales de ce eram în pat, în camera mea. Tocmai acum, privesc ceasul, după care îmi dau seama ușor, înțelegând că totul de mai devreme a fost doar un vis aproape devenit realitate, spulberat de alarma ceasului deșteptător.

Zarzără Andreea Roxana, cls a XI- a

CĂLĂTORIE PRIN LUMEA STELELOR

GRECU POLIANA

Clasa a IX-a

Colegiul Național "Al.D.Ghica", Alexandria

Prof. coord. PĂUN SILVIA

Afară ploua. Plictisită de vremea mohorâtă am decis să citesc o carte de Astronomie.

La un moment dat ochii valsau printre rânduri și obosită fiind am adormit .

Iar dintr-o dată, o lumină orbitoare îmi străpunge privirea și deschizând ochii zăresc un albastru intens ce mă înconjoară și o mulțime de corpuri aurii ce sclipesc.

Admirând minunata priveliște ,realizez că mă aflu în Univers, pe cer, între atâtea stele.

Universul părea ceva diferit de ce văzusem eu în cartea mea, era mult mai frumos.

Uitându-mă mai atent, cerul acela de un albastru intens era străbătut de o spirală purpurie cu lumini ce îți luau ochii.

Strălucirea mi-a stârnit curiozitatea și atingând-o, m-am trezit într-o altă lume, pe o altă planetă într-o altă galaxie și în alt sistem solar .

Primele lucruri care m-au fascinat imediat au fost niște omuleți verzi, urâți la închipuire cei drept, dar tare simpatici. Îmbrăcați în costume lucios-colorate, omuleții se plimbau cu niște mașini, ei bine nu mașini obișnuite, ci niște nave spațiale ce foloseau curent electric. Frumoasele clădiri ale aceluia oraș și minunatele șosele în forme cât mai abstracte te făceau să crezi că ești într-un film animat.

Și dintr-o dată aud o voce subțire, nefamiliară, care îmi rostește numele într-o manieră extrem de prietenoasă:

-Bună, Poliana ! Eu sunt Tehna. Bine ai venit pe planeta Nova!

-Buna, Tehna! Dar mai întâi am o întrebare. Cum am ajuns aici?

-Stii draga mea noi cei de pe Nova nu suntem în cele mai liniștite momente ale existenței. Un om de știință foarte malefic ne periclitează orașul.

-Și cu ce aș putea eu să vă ajut?

-Știi ,dragă mea, tu te-ai născut să faci asta.

-Cum așa ?!

-Tu ești ce care va salva acest oraș.

-Mi-ar fi plăcut să te ajut. Dar nici măcar nu știu cum o să pot să o fac?

-Dragă mea, tu nu știi ,dar în interiorul tău exista o sclipire, care te va ajuta să capeți tot ce ai pierdut odată cu trimiterea ta pe Pământ.

-Atunci, învață-mă!

-Eu nu pot să te învăț ,dar pot să te ajut să te reconectezi cu trecutul .

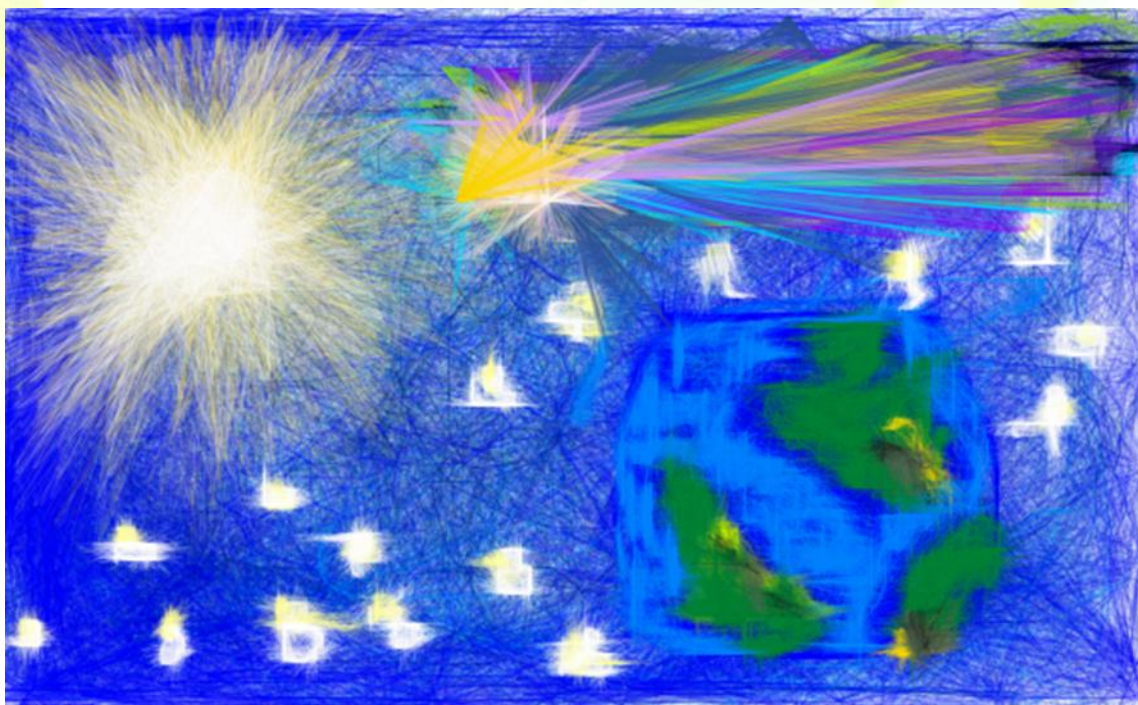
Si din acel moment, am înțeles că singurul meu scop în viață era să salvez Nova. Antrenându-mă, meditând și concentrându-mă am înțeles că lupta nu era o soluție, dar era singura opțiune pentru locuitorii Novei.

Așa că veni și ziua în care trebuia să termin o dată pentru totdeauna cu cel care le deranja liniștea. Eram atât de pornită, încât nu știam dacă cineva mă mai putea opri. Și ajuns la laboratorul savantului am descoperit că acesta realiza un prototip, prin care toată rasa novienilor să dispară.

Și nefiind atentă, doctorul se strecoară prin spatele meu și, de la asta până la o luptă nu a fost mare lucru.

Învingându-l pe doctor și distrugând mașinăria malefică realizez că trebuie să mă întorc pe planeta mea.

Îmi iau rămas bun și hotărâsc să mă duc exact în locul în care visul a început, adică la strălucirea care îmi stârnise curiozitatea și atingând-o visul s-a spulberat, trezită fiind de alarma ceasului.

Greco Poliana, cls. a IX-a

LE PARADIS FRANÇAIS

ARSENIE GEORGIANA

Clasa a IX-a

Colegiul Național "Al. D.Ghica", Alexandria

Prof. coord. ILIOIU DANA

La tour Eiffel

- Le monument le plus visité du monde, ouverte 365 jours sur 365, la tour Eiffel accueille chaque année 7 millions de visiteurs. Mais il n'en a pas toujours été ainsi, son engouement est très vite. Un an après sa construction, elle accueille 80% en moins de visiteurs. Il faut attendre les années 1960 pour voir sa popularité remonter en flèche. Aujourd'hui, ce sont plus de 200 millions de touristes qui l'ont visité depuis son ouverture.
- La tour Eiffel est une tour de fer puddle de 324 mètres de hauteur située à Paris, à l'extrémité nord-ouest du parc du Champ-de-Mars en bordure de la Seine dans le 7e arrondissement.

Château de Chambord

- Le château de Chambord est un château français situé dans la commune de Chambord, dans le département de Loir-et-Cher en région Centre-Val de Loire.
- Construit au cœur du plus grand parc forestier clos d'Europe, il s'agit du plus vaste des châteaux de la Loire. Il bénéficie d'un jardin d'agrément et d'un parc de chasse classés monuments historiques.

Notre-Dame de Paris

- La façade ouest est le premier trésor de la cathédrale. Ses proportions, son élévation, l'ensemble de ses sculptures en font un véritable chef d'œuvre monumental.
- Trois grands portails entièrement décorés de statues ont chacun deux très lourdes portes de bois, des vantaux, qui donnent accès à l'intérieur de la cathédrale.
- Au Moyen-Âge, une très grande partie de la façade était peinte, en particulier toutes les statues. Celles-ci racontent la Bible et l'histoire des chrétiens.

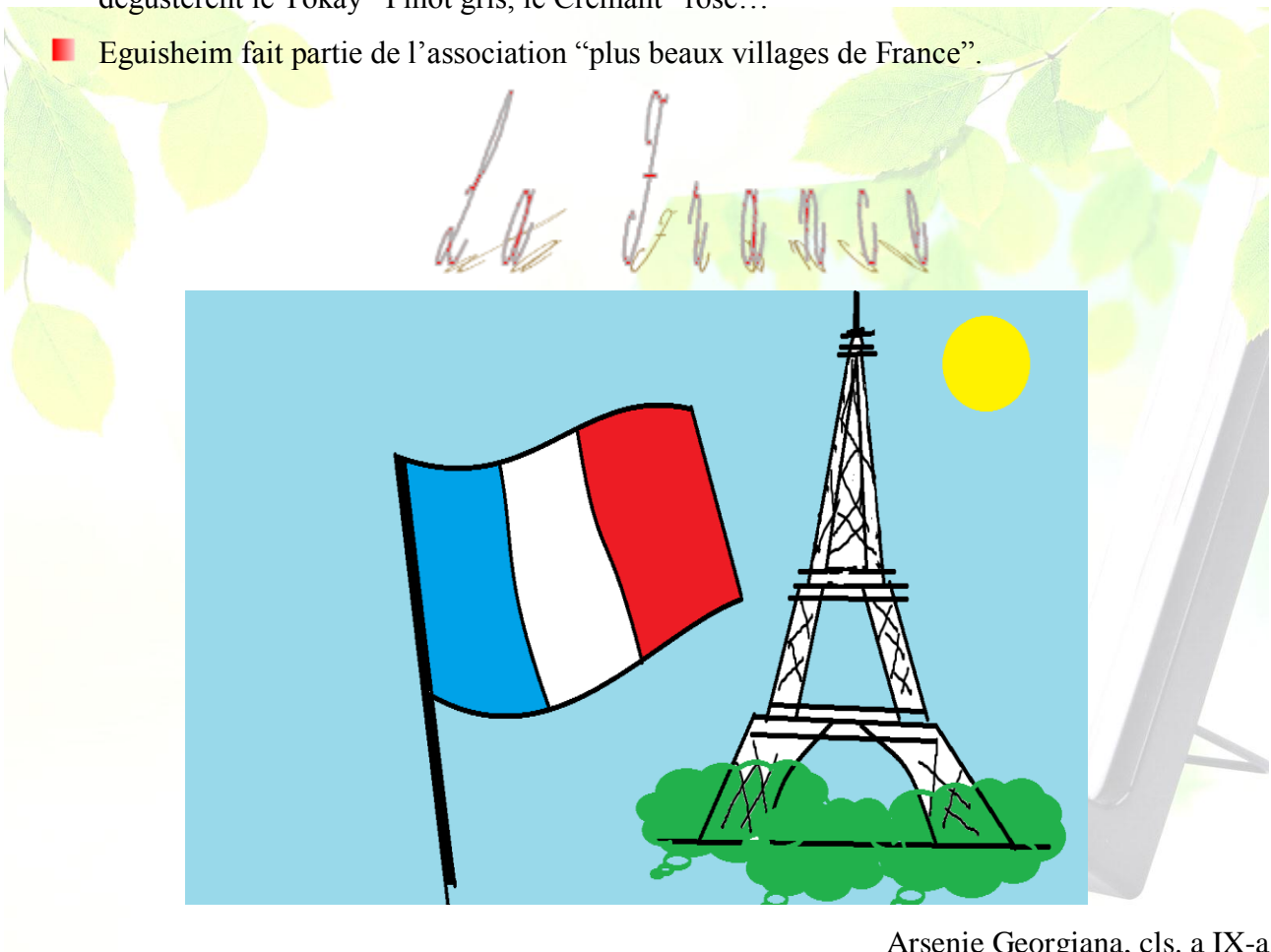
Champs-Élysées

- L'avenue des Champs-Élysées est une grande et célèbre voie de Paris. Elle est considérée par beaucoup comme la plus belle avenue de la capitale, et selon une expression couramment utilisée en France et principalement par les pays étrangers, comme la plus belle

avenue du monde. Elle tire son nom des Champs-Élysées, le lieu des Enfers où séjournèrent les âmes vertueuses dans la mythologie grecque. C'est aussi un des principaux lieux touristiques de la capitale.

Village circulaire d'Eguisheim

- Remarquablement conservée, Eguisheim a su préserver ses maisons à colombages, vous serez charmés par ce petit village de vigneron.
- Eguisheim, en l'an 1002, est un centre viticole depuis l'époque romaine.
- Les touristes ont la possibilité de visiter quelques caves du vignoble alsacien où ils dégusteront le Tokay* Pinot gris, le Crémant* rose...
- Eguisheim fait partie de l'association "plus beaux villages de France".

Arsenie Georgiana, cls. a IX-a

EUROPEAN TEENAGER - KNOWLEDGE AND ASPIRATION

TUCMEANU ANDREI

Clasa a IX-a

Colegiul Național "Al. D.Ghica", Alexandria

Prof. coord. ILIOIU DANA

Teenagers in Europe are knowledgeable and smart, because people here, focus a lot on their children's education. The teenager pupils learn new things everyday and participate in volunteering activities. Some of them develop passions for Mathematics, Physics, Sports and even foreign languages like French, English or German.

This generation of european teenagers is very interesting. They have great ideas and creativity. They even want to change the world and they have the necessary energy to do it. All they need is to be responsible, have patience and never loose the taste of reading, writing and studying.

Most of them already know the history and the traditions of their respective country and wish to keep those two important things close to their hearts. Even though countries have different customs, our fresh teenagers can always learn new things and even take what is good from each one. Therefore, boys and girls can get informed about Christmas in Italy, Easter in Russia or even about uncommon holidays in other countries.

Many teenagers in Europe are happy with their age and do not wish so hard to become grown-ups, especially because as they are now, they have special rights and a special treatment. They are provided to have the necessary amount of food, shelter and water. Unfortunately, there are examples of children without good living conditions, who need to work everyday for a loaf of bread. Also, they have the right to participate in discussions, to say everything they want to and share their opinion with others. They have to respect and to be respected. In countries like Italy, Belgium, Spain, Great Britain and even Romania, teenagers are allowed to have a job, though there are some conditions.

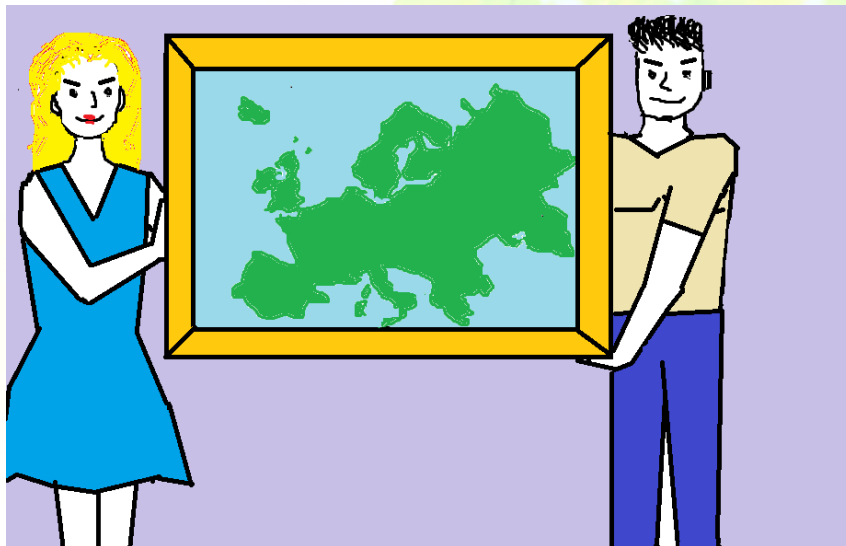
Patriotism is not a foreign word for them, as it can be seen when they are watching different sports, either live or on the television and when they give their sweat to put their country's flag as high as possible.

These teenagers need to develop a better democracy in Europe, with transparent institutes. They need to bring Europe closer to us and become the symbol of their own continent. A symbol to always be reminded in the history books. All these are possible, because this generaton of teenagers

has great aspirations and plenty of ambition. Some of them want to become politicians and change their country or doctors and help the people in need, while others hope to become engineer, informiticans or even teachers. Still, some of them may not be able to live their dreams and that is not due to the fact that they have no skills, kowledge or intelligence, at all, but because they are living in poverty or because their parents have a bad influence on them.

Also, they want people to listen to them carefully, in order to successfully share their opinions on different circumstances. This would be a great idea as some of them are very open minded and would surely help the society. Producing new political geniuses might not be as hard as one might believe because teenagers nowadays are already surrounded by politics and in a couple of years, they will know lots of that.

In the end, we can say that european teenagers have a lot of potential, talent and the ability to progress and advance. In short, they possess the ability to change our continent and maybe even our beloved world.

Tucmeanu Andrei, cls. a IX-a

VIAȚA LA FERMĂ

TUTUNARU BIANCA

Clasa a IV-a

Clubul Copiilor Roșiorii de Vede

Prof. coord. DOBRE VALENTINA

Viața la fermă nu este tocmai ușoară, dar eu am trăit acolo așa că pot spune că te poți obișnui repede cu împrejurimile! Am locuit la bunici până am făcut vârsta potrivită să merg la școală dar și la fiecare sfârșit de săptămână și în vacanță.

Copilăria mea a fost destul de ciudată, dar am fost nevoită să mă obișnuiesc cu ea! Bunicii au o fermă foarte mare, cu o mulțime de animale. E foarte multă treabă toată ziua dar ei mereu au avut grijă ca eu să nu mă plictisesc. Când eram micuță mă jucam în curte cu animalele, o ajutam pe bunica să hrănim păsările și cățelei, îl priveam pe bunicul cum avea grijă de căluț și abia așteptam ca, pe înserat, să mergem la o mică plimbare călare doar noi doi și Murgul.

Când am crescut, lucrurile s-au schimbat! Aveam mult mai multă treabă. Poate pare incredibil dar am învățat să mulg vacuța, să dau mâncare porcilor, să perii calul, să mă îngrijesc de păsări. Și nu aveam decât zece ani!

Eram foarte mândră de mine că pot să fac atâta treaba! Nu mi se părea greu și eram foarte lăudată de bunici! Acum să nu vă închipuiți că munceam toată ziua! Pe la zece terminam și apoi toată ziua era a mea!

Mă jucam cu copii vecinilor, mergeam împreună în poiană să culegem flori și fructe, băteam mingea, cântam spuneam glume ... totul era minunat! Și nu v-am vorbit de Toto, cățelușa mea! E o minune de cățel, cuminte și ascultătoare care mă însoțește peste tot! Chiar și când mergeam la plimbare cu Murgul, ea era cu noi. Bunica avea grijă mereu să avem un desert delicios cu noi pe care să-l savurăm când făceam o mică pauză.

Mereu îmi spunea să mă bucur că sunt copil și să trăiesc frumos! Copilăria nu durează toată viața, dar îți poți aminti de ea cu bucurie dacă faci așa!

Tutunaru Bianca, cls. a IV-a

UN STROP DE BUNĂTATE

GHERGHIȚĂ DIANA ALEXANDRA

Clasa a VI-a

Clubul Copiilor Roșiorii de Vede

Prof. Coord. DOBRE VALENTINA

A fost odată o fată tânără care trăia împreună cu bunicul său bătrân și bolnav printre munți. Fata aceasta se numea Andreea. Când ea era doar un bebeluș, părinții săi au murit, iar bunicii acesteia au luat-o în grijă în casa lor veche și dărăpănată dintre munți. Pe când fata avea doar 10 ani, a murit și bunica ei, rămânând împreună cu bunicul ei care era bolnav de cancer, iar Andreea se întreținea singură cu puținele oi pe care le avea, cinci la număr. În fiecare vară Andreea strângea cât de multa lână și plante putea, pentru a-i face haine și ceaiuri bunicului său, iar la sfârșitul iernii pleca cu inima strânsă pe vârful munților cu oițele sale, lăsându-și singur bunicul bolnav.

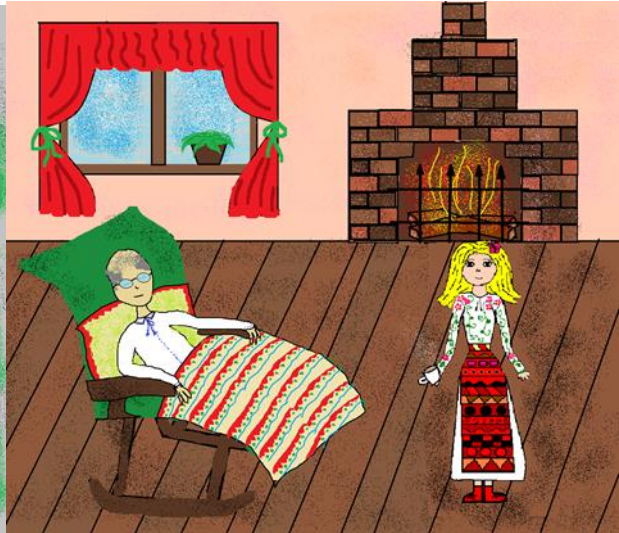
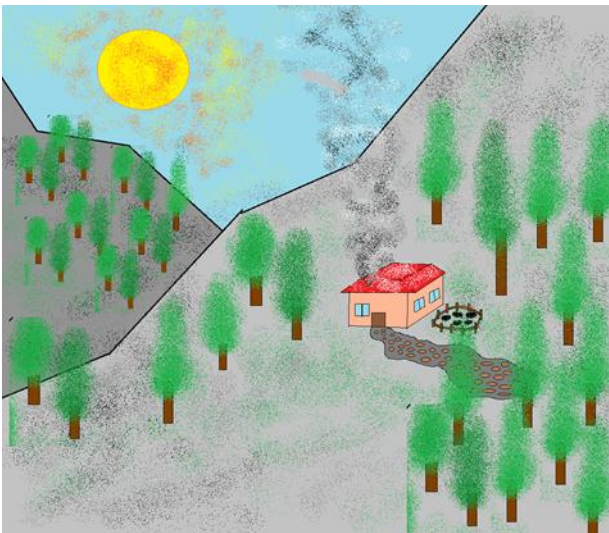
Totul se petrecuse așa până când, într-o zi, era în pădure și strângea fructe și plante medicinale, se întâlnise cu o bătrânică bolnavă. Andreea a dus-o la ea acasă și o îngrijea, așa cum făcea și cu bunicul ei. După câteva zile bătrâna se însănătoși și decise să rămână la Andreea acasă pentru a o ajuta. Bătrâna îi spuse într-o zi Andreei să tunda oile, care erau negre, și să se ducă cu lână la râu și să o spele până când se va face albă. Fata protestă spunând că este imposibil, însă bătrâna era hotărâtă. Cu lacrimi de furie în ochi, Andreea făcu cum spuse bătrâna. Cum ajunsese la râu, Andreea căzu în genunchi plângând amintindu-și spusele bătrânei, că nu avea voie să se întoarcă acasă fără lână albă, pentru a face bunicului ei o haină de iarnă albă.

Dintr-o dată, doi bătrâni apărură la râu cu un buchețel de ghiocei, primăvara fiind aproape, și întrebară fata de ce plânge, aceasta le spuse printre lacrimi și sughițuri vorbele bătrânei. Cei doi se încruntară, apoi îi spuseră să nu mai plângă și să închidă ochii.

Când fata deschise ochii și văzu coșurile cu lână albă și buchețelul de ghiocei. Atunci începu să plângă de bucurie și îi mulțumi Lui Dumnezeu pentru binele făcut. Fugi spre casă țopăind precum un iezișor abia ieșit la soare. Acasă, bătrâna, cum văzu acestea, se încruntă și îi spuse fetei să nu mai

piardă timpul și să toarcă lâna. Bătrâna lua buchețelul de ghiocei și îl puse în apă în camera bătrânului.

La câteva zile de la isprava fetei, bătrâna îi spuse că ea este o zână bună care i-a testat credința în Dumnezeu și bunătatea sa, iar acum, ca răsplată, îi transformă casa dărăpănată într-un palat, iar ei îi dădu o rochie mirifică de prințesă. Andreea o întrebă pe bătrână dacă îi poate vindeca bunicul, iar aceasta îi răspunse printr-o mișcare ușoară, iar apoi bunicul Andreei alergă la nepoata sa și o îmbrățișă cu drag.

Gherghiță Diana, cls. a VI-a

LA FOTBAL

STANCU ANGHEL

Clasa a IX-a

Liceul Tehnologic nr. 2, Roșiorii de Vede

Prof.coord. DOBRE DAN

Priveam peisajul dezolant și zăream deziluziile frunzelor ce plutesc lin spre pământ. Eram uimită de transfigurările prin care trecea natura, în pragul toamnei și urmăream, cu privirea încărcată de melancolie, plutirea vrajită a frunzelor ce dansau spre pământ.

Eu stăteam pe bancă și priveam cum ceilalți copii se jucau fotbal. Erau două echipe cu câte zece atacanți și un portar. Era ora patru fix.

- Sutează, Mihai! Ești la șapte metri de poartă! striga Ioan speriat.

- Aș vrea eu, dar nu pot! Ar trebui să fiu la doi metri ca să reușesc! Doar știi că nu sunt prea bun la asta! adaugă Mihai nervos.

În acel moment s-a împiedicat, a căzut și și-a luxat glezna.

Robert spune:

- Ah, nu mai avem atacant! Ce facem, jucăm doar în nouă oameni?
- Nu se poate! Trebuie să fim zece! Crezi că fata aia din colțul din stânga știe să joace? Nu cred că are mai mult de unsprezece ani! spuse Bogdanel
- Care fată? întrebă Robert
- Acea din al-doilea colț, mai! îi spuse Bogdanel lui Robert.

Hei tu de colo vrei să vii să ne ajuți la fotbal?! întrebă Robert.

- Eu? Mă uitam în spate ca să fiu sigură că nu vorbește cu altcineva. Nu știu dacă mă pricep la jocul asta!
- Haide încearcă! Am rămas fără atacanți! zice Bogdanel
- Bine, o să încerc! Îi răspund eu cu emoție. Ce face oare un atacant? Mă gândeam că o să îi urmăresc pe ceilalți nouă jucători și o să mă prind pe parcurs!

Adevarul e că nu mi s-a părut prea greu! Nici celorlalți nu le venea să creadă! Am dat două glouri! Doi baiieți, Andrei și Marius, au luat câte un cartonaș galben. La un moment dat, Florin primește o lovitură liberă. Douăzeci de ochi îl priveau cu emoție. Eu făceam parte din echipa lui Florin și încercam să-l încurajez:

- Haide, Florin, pregătește-te! Știi că poți să egalezi! Concentreaza-te! spun eu

- Îmi trebuie timp! spuse el.

-Numară, mai avem doisprezece secunde și trebuie să șutezi! strig eu

- Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece.

- Goll! strigă Florin.

Toata echipa sare în sus de bucurie!

- Suntem la egalitate! zice Robert. Și în minutul patruzeci! Mai avem cinci minute până la final și ne mai trebuie un gol!

- Haideți băieți, să avem cele mai bune trei sute de secunde din tot meciul! a strigat Alexandru.

Dan era cel mai aproape de poartă, Florin deținea controlul asupra mingii și i-a pasat-o lui Dan. Dan în acel moment nu mai știa ce să facă și în ultimele nouă secunde a șutat în poartă. Goll!!!!

Am câștigat! Nici nu știam că jocul acesta e așa distractiv! Am plecat fericiți spre casă!

Stancu Anghel, cls. a IX-a

VIAȚA FLORILOR DIN GRĂDINĂ

PRISACARIU EMANUEL

Clasa a VII-a

Scoala Gimnazială “Ștefan cel Mare”, Alexandria

Prof. coord. PANAIT FIȘCU ANDREEA

Într-o seară, Ioana, o fetiță de 12 ani, citește o carte în care descoperă istoria unei întâmplări petrecute în timpul celui de-al doilea război mondial .

Orele după-amiezii, lume multă în gară, fiecare are o destinație, fiecare are un vis...

Numai că, dintr-o dată, o alarmă puternică anunță un nou bombardament : 3400 de vieți secerate într-o singură secundă ! Fără nicio vină! Destinul lor a fost brusc curmat. Totul s-a năruit într-o fracțiune de secundă.

Aripile lor frânte sângerează și acum în inima Ioanei:

“Oare ei n-au avut dreptul la viață? Fiecare are dreptul la una!

Atunci am decis să amenajez grădina: să plantez flori; așa că, pentru fiecare generație copii, tineri, adulți, vârstnici, am ales câte o culoare pentru florile mele.

Așa s-a născut priveliștea din fața casei mele.

Am plantat 3401 bulbi – poate s-a strecurat vreo greșeală când am numărat

Și, nu-i așa, fiecare are dreptul la o viață!

Așa m-am gândit să le mai dau celor de atunci, o șansă la o viață pe pământ.

Prin flori ei pot trăi, respira, pot fi mângâiați de razele soarelui, simt frumusețea acestei lumi.”

Poate că fiecare dintre noi ar trebui să privească viața și moartea prin ochii Ioanei!

Dacă s-ar întâmpla așa, dacă pentru fiecare dintre cei plecați dintre noi am sădi măcar o floare, Pământul ar fi o grădină imensă și noi toți ne-am bucura de mireme și culori ca în rai.

Prisacariu Emanuel, cls. a VII-a

